

בפני כב' הנשיא: אל"ם נתנאל בנישו

המערערת: אריג' הובלות וסחר בע"מ
(באמצעות ב"כ עו"ד עסאם מראר)

נגד

המשיבה: התביעה הצבאית
(באמצעות ב"כ מפקח אייל סמואל)

ערעור על החלטת ביהמ"ש הצבאי ביהודה (בפני כב' השופט סא"ל שמואל קידר)
בתיק מס' 4385/16 מיום 29.05.16
(הערעור התקבל)

תאריך הישיבה: 29 במאי 2016, כ"א באייר התשע"ו.

חקיקה שאוזכרה:

[צו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), תש"ע-2009: סע' 61א, 63](#)

פסק דין

ביום 07.05.2016, נעצרה לבדיקה המשאית נשואת הערעור הנוכחי (מספר רישוי 7996067, מסוג וולבו), באזור חלחול. הסתבר כי נהג המשאית, שמשקלה עולה על 15 טון, לא היה בעל רישיון מתאים לנהוג במשאית שכזו.

מעבר להזמנה לדין שנמסרה לנהג המשאית, הוא אף הוזמן לשימוע לגבי החלטה בדבר איסור מנהלי על שימוש ברכב. השימוע האמור נערך ביום 08.05.2016, על ידי רב פקד אייל עטיה, אולם נהג המשאית לא התייצב. על רקע זה, הורה קצין המשטרה על איסור שימוש ברכב למשך 30 יום.

ביום 29.05.2016, נדונה על ידי שופט בית המשפט הצבאי יהודה בקשת המערערת לשחרר את המשאית האמורה. בבקשה צוין כי המשאית שייכת למערערת. נטען כי המערערת ערכה הסכם מכר מותנה לגבי המשאית, לפיו, המשאית נמכרה והחזקה בה הועברה לאדם אחר, מר **עאדל דאר אלבאו**, קרוב משפחתו של נהג המשאית. עם זאת, העברת הבעלות והרישום במשרד הרישוי הותנו במסירת מלוא התמורה. מאחר שלא הועברה מלוא התמורה, המשאית נותרה בבעלות המערערת והיא לא נרשמה במשרד הרישוי על שמו של הקונה. בנסיבות אלה, ביקש ב"כ המערערת שבית המשפט יורה על שחרור המשאית והחזרתה למערערת.

נציג התביעה ביקש לדחות את הבקשה על הסף. לשיטתו, המשאית נמכרה והחזקה כדיון בידי הקונה, כך שאין מקום להחזירה לחברה.

בהחלטתו, דחה בית המשפט קמא את בקשת המערערת להחזרת המשאית אליה. בית המשפט קבע כי, על פי תצהיר שהוגש לו, המשאית נמכרה לקונה, ועל כן, אין סמכות בידי בית המשפט להורות על החזרת המשאית למערערת.

מכאן הערעור.

אלא שעוד בטרם אעמוד על טענות הצדדים במסגרתו, מן הראוי למקד מהו ההליך המשפטי המבוקש, שכן הדברים לא הובהרו די הצורך בבקשה ובדיון בבית המשפט קמא, להבדיל מהדיון בערעור.

שתיים יכולות להיות העילות לתפיסת המשאית האמורה ולבקשה נגרת לשחררה.

אפשרות ראשונה היא שהמשאית נתפסה כמוצג, במסגרת חקירה פלילית. במצב דברים זה, סמכות בית המשפט להידרש לשחרור המשאית מוגדרת [בסעיף 61א](#) לצו בדבר הוראות ביטחון [נ"מ], תש"ע-2009. על פי סעיף זה, סמכות בית המשפט לשחרר מוצג אינה מוגבלת להחזרת המוצג לבעליו החוקיים. במגבלות הקיימות בצו, רשאי בית המשפט להורות על שחרור מוצג ועל מסירתו לאדם שיקבע על ידו, ללא קשר לזכויותיו של הטוען ברכוש התפוס (ראו אף [סעיף 63](#) במקרה של תביעות סותרות וחזקה בטובין). על כן, בניגוד למה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, ככל שעומדת להכרעה שאלת שחרור רכוש שנתפס במסגרת חקירה פלילית, מוסמך בית המשפט להורות על שחרור הרכוש ומסירתו לפי ראיות עיניו.

ברם, בענייננו לא נטען בשום שלב של הדיון כי המשאית נתפסה כמוצג, במסגרת חקירה פלילית.

אשר על כן, יש לפרש את בקשת הסנגור כאילו כוונה לביטול ההחלטה בדבר איסור שימוש ברכב, שניתנה כאמור על ידי קצין משטרה מוסמך. ודוק, עניין זה שונה לחלוטין מסמכות התפיסה והשחרור עליה עמדנו לעיל. סמכות זו מוסדרת בסעיף 57א(2) לצו בדבר התעבורה, התשנ"ב-1992. סעיף זה מסמיך שוטר, אשר בפניו נעברה אחת העבירות המפורטות בחלק א' לתוספת השביעית לצו, לדרוש מהנהג להתלוות אליו או ליטול ממנו את רישיון הרכב. כן מסמיך הסעיף קצין משטרה, אשר יש לו יסוד להניח כי יוגש כתב אישום נגד הנהג, למסור לו הודעת איסור שימוש ברכב שבו נעברה העבירה, לתקופה של 30 יום. על פי הוראה זו, ייתפס הרכב ויאוחסן במגרש

ייעודי. בטרם מפעיל קצין משטרה את סמכותו האמורה, עליו לערוך שימוע לנהג (סעיפים 47(ג) ו – 57א הנ"ל לצו). הקצין אף מוסמך לקבל החלטה בהיעדר, אם הנהג אינו מופיע לשימוע, כפי שקרה במקרה דנן (סעיף 47(ו)).

סמכות זו נועדה לרתום את בעלי הרכב והמחזיקים בו למאמץ למניעת עבירות תנועה. האחריות כי לא יבוצעו עבירות כאמור, אינן מוטלות אך ורק על הנהג ברכב, אלא אף על המחזיק בו. הדרך להבטיח מימוש אחריות זו, הינה בסנקציה הקבועה של איסור שימוש ברכב, לא רק על ידי מי שנהג בו בעת ביצוע העבירה, אלא אף על ידי כולי עלמא (וראו [עדי"י 1579/12+1578](#), **משטרת ישראל נ' עדנאן ואח'**).

כאמור, בענייננו בוצעה עבירה המנויה על העבירות המקימות סמכות להטיל איסור מנהלי. נהג הרכב אף לא התייצב לשימוע שנקבע לו. מכאן, כי החלטת קצין המשטרה לאיסור שימוש במשאית למשך 30 יום התקבלה כדין.

בקשת הסגור כי הרכב יוחזר לחברה שהמשאית רשומה על שמה, עניינה, על כן, בקשה כי אבטל את איסור השימוש המנהלי או אקצר את תקופתו.

עוד הסתבר במהלך שמיעת טיעוני הצדדים בערעור, כי המשאית לא הופקדה, על אף הוראת קצין המשטרה על איסור שימוש בה. בעקבות כך, הוריתי על הפקדת המשאית באופן מיידי. ואכן, זו הופקדה ביום 01.06.16. במקביל, התקבל תצהיר ממחזיק המשאית, מר **עאדל דאר אלבאן**, כי הסכם מכירת המשאית בוטל על ידי הצדדים, ואין לו התנגדות שהמשאית תוחזר למערערת.

כאמור, איסור מנהלי על שימוש ברכב נועד להרתיע מפני ביצוע עבירות חמורות, תוך הרחבת מעגל האחריות על הרכב וקביעת סנקציה נוספת שנועדה לדרבן את בעלי הרכב לאכוף שמירה על חוקי התנועה.

במקרה הנוכחי, בוצעה עבירה חמורה, כאשר המשאית ננהגה על ידי מי שאינו מחזיק ברישיון המתאים לכך, היינו אדם שאינו בעל הכשרה מתאימה. אין ספק כי נהיגה זו עלולה לסכן את התנועה ואת הנוסעים בכביש. על רקע זה, קיים בסיס מוצק להטלת איסור מנהלי על שימוש ברכב.

יחד עם זאת, יש לזכור כי המשאית הייתה בהחזקת אדם אחר, והוא אשר התיר לנהג לנהוג בה. עובדה זו מצמצמת את אחריותה של המערערת לעבירה.

בנסיבות אלו, ובשים לב לעובדה כי המשאית הופקדה אך אמש, הנני מוצא לנכון לקבוע כדלקמן:

א. האיסור המנהלי על השימוש ברכב יקוצר, ויסתיים ביום 19.06.16.

ב. בתום תקופה זו תוחזר המשאית למערערת.

ניתן היום, 05 ביוני 2016, כ"ח באייר התשע"ו, בלשכה. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק פסק דין זה לידי הצדדים.

נשיא

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

נתנאל בנישו 54678313-2306/16

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה